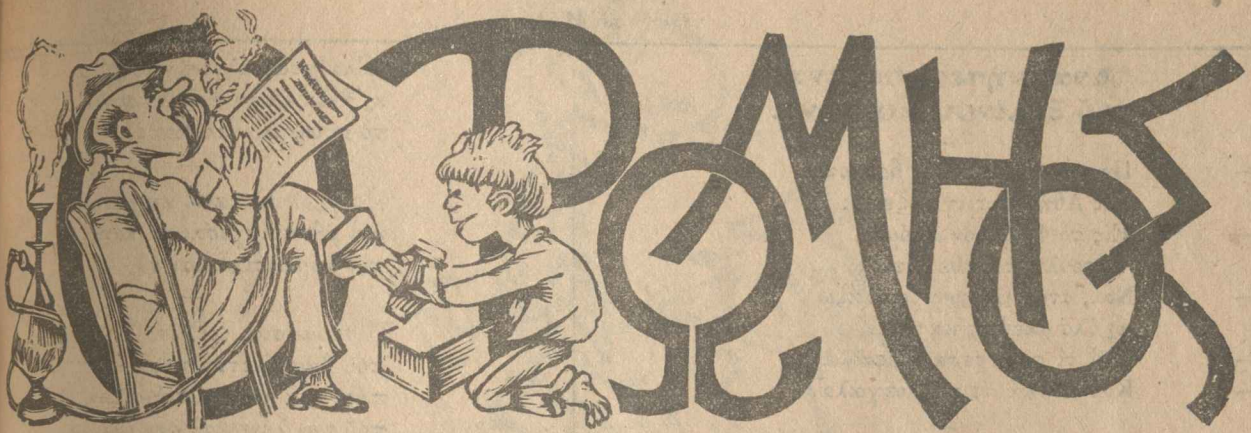

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννακόσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Ὁγδοὴ Σεπτεμβρίου,
τέλος καλοκαιρίου.

Χίλια νοῦμερο καὶ τρία,
γυμνασίων φασαρία.

Στέφανος καὶ γιὰ τὸν Δράμας,
τὸν παπᾶ, τὸν ἡρωά μας.

Ἄφοβος, ἀνδρειωμένος
γιὰ τὴν πίστι, γιὰ τὸ γένος,
δείχνει στῆθος μαχητοῦ
ἔμπρὸς ἑστῆς λόγχαις τοῦ Στρατοῦ.

Δὲν τὸν σκιάζει τοῦ Νιζάμη μήτε λόγχη καὶ μαχαίρα,
μήτε δεσποτῶν φοβέρα.

Φτερουγίζουν ὅτῃ μορρῇ του πόθοι καὶ ὄνειρα μεγάλα,
καὶ ἂν τὸν πνίξουν ὅτῃν κρεμάλα,
θ' ἀντηχοῦν ἀγγελικὰ τοῦ Δεσπότη προσευχαῖς
γιὰ παλληκαριῶν ψυχαῖς.

Ἄφοβος, ἀνδρειωμένος
γιὰ τὴν πίστι, γιὰ τὸ γένος,
βροντῇ κάνει τὴν λαλιά του,
καὶ πετᾷ μὲ τὸν αἵτό,
ποῦ ραγιαδῶν βογγητὸ
τὸν ξυπνᾷ μὲς ὅτῃ φωλιά του.

Δόλια σκλάβα, ἔμπρὸς μας πάλι φέρε τὴν αὐγὴ τὴν πρώτη,
βγάξε βγάξε Δεσποτάδες σὰν τῆς Δράμας τὸν Δεσπότη.
Σὺ προμάχων δεῖχνε τάφους, καὶ ὅτ' αὐτὰ χῶματά σου μέσα
σμίγῃ λεβεντιαῖς μὲ ράσσα Γαβριὴλ καὶ Παπαφλέσσα,
καὶ ἄς ξεπλύνουν ὅτ' αὐτὰ νερά των ἱεροῦ σου ποταμοῦ
τῆς σημαίας τῆς γαλάζιας καὶ τοῦ γένους τὴν τιμὴ.

Μιᾶς ξεφυλλισμένης δάφνης ἐσὺ σκόρπ' ἀκόμη φύλλα
μέσ' ὅτῃν τόση ξεραῖλα,
καὶ δυνάμωνε τὸ γένος ὅπως ὅτῃς σκλαβιάς τὰ χρόνια
καὶ ἄς χαράζουν ἵχνη δόξης τῶν Ὀλύμπων σου τὰ χιόνια.

Ρόδιζε σὲ χειμωνιαῖς μ' αἵματοβαμμένα κάλλι
καὶ ἀπὸ θάλασσα καὶ γῆ νὰ βοᾷ βοὴ μεγάλη:
Σάτυροι γι' αὐτοὺς, ποῦ ζοῦνε μὲς ὅτῃς μούχλας τὴν μητέρα,
Πίνδαροι γι' αὐτοὺς, ποῦ πῆγαν νὰ πεθάνουν ἐκεῖ πέρα.

Ἀναμνήσεις θερινὰ
τοῦ ξυλίνου κουενέ.

- Φ.— Περικλέτο, μέσ' στὴ βρώμα
τῆς Ἀθήνας τριγυρίζεις ;
Π.— Εἰς τὸ Φάληρον ἀκόμα,
Φασουλῇ, παραθερίζεις ;
Φ.— Ναί, στὸ Φάληρον ρεμβάζω
κι' ὅλο σκέψεις κατεβάζω.
Π.— Καὶ τί σκέπτεσαι, κεφάλαι ;
Φ.— Καὶ πολλὰ τε καὶ μεγάλα.
- Στέκω παρὰ θιν' ἄλως
κι' ἦσυχος αἰγιόλος
ἔμπρὸς στὰ πόδια μου κυλᾷ
καὶ θαρρεῖς πῶς μοῦ γελᾷ.
Π.— Ἐρχεται κανέννας φίλος
Φ.— ὅτ' τραπέζι σου στωμύλος ;
Κρῦο τώρα κι' ἐρημιά,
καὶ κανέννας καὶ καμμιὰ
δὲν ἀφίνει τὴν Ἀθήνα
νᾶλθῃ σ' τῆς ἄλως τὴν θίνα.
- Π.— Καὶ σὺ κάνεις ἐξοχή
μοναχός σου, δυστυχῇ ;
Φ.— Μόνος μου χωρὶς αἰτία
μέσα' στὴ λευκὴ πλατεία
σὺν στοιχειῷ καὶ φάσμα πλάνο
τὸν περίπατό μου κάνω.
- Π.— Καὶ ποῖος σ' ἀναγκάζει τάχα
μοναχός νὰ ρέθρῃ, χάχα,
δίχως δρᾶσι, δίχως λίμα,
ἔμπρὸς στὸ σιγηλὸ τὸ κύμα ;
- Δὲν εἰξεύρεις, Φασουλῇ,
πῶς τὸ κύμα δὲν μιλεῖ ;
δὲν εἰξεύρεις πῶς ὁ φλοίσθος εἶναι μόνῃ του λαλιὰ
κι' ἔρχεται μ' ἄφρους καὶ σπάζει μέσα' στὴν ἀκρογιαλιά ;
Σὺ τὸ πρῶτιστον τὸ θρέμμα τῶν ρητορικῶν θρεμμάτων,
ποῦ σ' ἀρέσει λόγων δρᾶσι,
μέ τοὺς φλοίσθους τῶν κυμάτων
δὲν ἔμπορεῖς νὰ τὴν περάσῃς.
- Μὴ θαρρῇς αὐτὰ πῶς ἔχουν τῆς ἀκρογιαλίας τὰ φύκια,
κι' ἄδικα σ' ἐκείνα λές
τῆς πατρίδος σου τὰ δίκρα
καὶ τῆς λύπης τῆς πολλῆς.
- Σὺν δὲν ἔρχεται κανέννας νὰ σοῦ λήρ τὸνα κι' ἄλλο,
μὴ νομίζῃς, παπαγάλο,
πῶς ἔμπορεῖς νὰ κουβεντιάσῃς
μὲ τὰ ψάρια τῆς θαλάσσης.
- Γιὰ ζωὴ τῆς ἐξοχῆς
ὁ Ζαήμης εἶναι μόνον,
κι' ὅχι σὺ, βρὲ φαμφαρόνο
τῆς λογάδος ἐποχῆς,
ποῦ πεθάνεις γιὰ κουβέντα,
γιὰ φωνᾶς καὶ Παρλαμέντα.

Ἐλὰ' στῶν κλεινῶν τὸ χῶμα
κι' ἀνοίξε σὺν πρὶν τὸ στόμα
τὸ στωμύλον, τὸ θρασύ.

Μὲ γιγασίους καιρὸ μὴ χάνῃς
καὶ μὴ σφίγγεσαι νὰ κάνῃς
τὸν ρωμαντικὸ καὶ σύ.

Φ.— Τί θαυμάσιος ὀρίζων,
ποῦ θαυμάζεται πᾶς ζῶν...
πάει πιά καὶ τοῦτ' ἡ σῆζον,
ποῦ τὴν λένε καὶ σαιζόν.

Καὶ περνοῦν ὥραϊα βράδια,
νύκτες καλοκαιρινᾶς,
κι' ἡ πλατεία μόνῃ κι' ἄδειν
κι' ἡ καρέκλαις ἀδεινᾶν.

Φῶς λευκὸν μ' ἀποκοιμίζει
σεληνιακῶν ἀκτίνων,
κι' ἡ κενότης μ' ἐνθυμίζει
τὸ κενὸν τῶν ἀνθρωπίνων

Ἡ σαιζόν, βρὲ Περικλέτο,
πάει... πᾶει... μὰ τί κρίμα!...
πῶς ἐπέρασε κι' ἐφέτω,
ἄψε σβύσε, παραχρῆμα.

Ἡ σαιζὸν κι' αὐτὴ, κεφάλαι
χάλασμένο καὶ χαζό,
πέρασε καθὼς τὴν ἄλλη
καὶ σὺ πάλιν εἰσαι ζῶ.

Ἐπέρασε κι' αὐτὴ ξανὰ
χωρὶς ἀνησυχία,
καὶ τώρα χάσκουν ἀδεινὰ
καὶ τὰ ξενοδογεῖται.

Δὲν τρῶνε πιά, βρὲ Περικλῆ, λογῆς λογῆς ἱππότα
νὰ τὸ τραπέζι, ποῦ τραγε κι' ὁ Κόντες πότε πότε,
κι' ἔπειτα πῆγαινε ποῦ λές' στὴν ὕπερα χορτάτος
κι' ἔπειτα πῆγαινε νὰ δῇ πῶς πάει καὶ τὸ κράτος.

Ἐδῶ, μωρὲ ζωντόβολο, ποῦ ψάλλεις τὸ καρβέλι,
ἄνδρες ἐκ τῶν ἐν τέλει
τῆς νόταις ἐσχολιάζαν τοῦ καθενὸς Σατραποῦ
καὶ' στῶν ἀχρήστων τὸν σωρὸ τῆς ἔρηχων χορτάτος
ἐδῶ κι' ὁ Στεφανόπουλος ἔτρωγε κάπου κάπου
κι' ἐπῆγαινε σ' τὴν ὕπερα κι' αὐτὸς μὲ τὸν Κορριάτι.

Τώρα μὲ γράμματα ξανὰ τραβᾷ τὸν διάβολό του
κι' Ἐποπτικὰ Συμβούλια σκοτίζουν τὸ μυαλό του,
κι' ἀνακαλοῦνται κατ' αὐτὰς δασκάλων μεταθέσεις
καὶ τεταμένους βλέπομεν τὰς τῆς Παιδείας σχέσεις.

Ἐδῶ τοὺς ἄνδρας τοὺς γνωστοὺς τῶν ἔργων τῶν μεγάλων
τοὺς ἔβλεπα, Βαρόνε,
νὰ πίνουν καὶ νὰ τρῶνε,
κι' ἐχόρταιναν κυττάζοντας τὴν ὄρεξιν τῶν ἄλλων.

Ἐδῶ συχναίως ἔβλεπα κομψὰς Ἀμκρυάδας,
ἐδῶ ποῦ λές κι' ὁ Νάυαρχος τῆς Ἀγγλικῆς ἀρμυρᾶς.

ἔφαγε μιὰ βραδεῖα,
κι' ἐγώ, μωρὲ παιδιὰ,
ἐν τούτῳ τρόπο' κύτταζα τὸν ξένο τὸν μεγάλο,
τὴν λές ὁ Νάυαρχος ἐγὼ πῶς ἦμουν δίχως ἄλλο.

Τώρα φλοισβίζει σὺν καὶ πρὶν τὸ κύμα, στραβοσκελῆ,
ἀκτῶν κυματοπλήγων,
καὶ γὰρ φαγὶ δὲν ἔρχεται κανεὶς ἐκ τῶν ἐν τέλει
καὶ μὴτ' ἐκ τῶν προσφύγων.

Ἐάρωσε πνοὴ χειμῶνος
θερινᾶς ἐλπίδας φρούδας,
κι' ἀναπνέω τώρα μόνος
τὸς ἀρώματα τῆς Σούδας.

Κι' ἂν στὸ Φάληρον δὲν ἦτο
μὴτ' ἐκείνη κακὴ μοῖρα,
κι' ἂν δὲν ἐφιλοτιμεῖτο
ν' ἀναπέμπῃ τόσα μύρα,
κι' ἂν δὲν εἶχα κι' ἐγὼ μύτη
συνεχῶς νὰ τὰ μυρίζω,
θὰ ξεχνούσα, βρὲ ψωρίτη,
πῶς ἀκόμη Φαληρίζω.

Κύττα κύττα τί φεγγαρί,
ποῦ θαρρεῖς πῶς ξεμερώνει,
κύτταξέ το μὲ τί χάρι
τὰ νερά μας ἀργυρώνει.

Φύτιζε τὴν ὀκνηρία καθεὺς κηφηνარიού,
κι' ὅλ' ἄς λάμπουν φωτεινά,
καὶ τὰ πιάτα τὰ δεινὰ
νὰ τὰ βλέπω νὰ γεμίζουν μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριού.

Κύτταξε τί φεγγαράκι
καὶ τί ξάστερη βραδεῖα !...
πῶς χαϊδεύει τὰ γεράκι
ἀπαλὸ τὴν ἀμμουδιά.

Λάμπει θάλασσα καὶ γῆ,
μὰ κανέννας, κουτεντέ,
μὴτε' στοῦ Τσελεμεντέ
δὲν πηγαίνει γιὰ φαγί.

Βλέπεις, φίλε παπαρδέλα,
καὶ τὴν ἔρημη Καστέλα ;
Ναί, τὴν βλέπω... καὶ λοιπὸν ;

Π.— Κύτταξέ τὴν σιωπῶν.
Φ.— Ἐκεῖ πέρα κατοικεῖ
κι' ὁ Σιμόπουλος ὁ πάνυ,
καὶ μελέταις ἀπ' ἐκεῖ
γιὰ καινούριους φόρους κάνει.

Π.— Σὺ ποῦ πέταξες πρὸς ὕψη,
ὁ σοφία σοβαρά,
βλέπ' ἐξ ὕψους ἱλαρὰ
πῶς κοντεῦει νὰ μᾶς στρίψῃ.

Φ.— Κι' ἂν τὰ κά' αὐτοῦ τοῦ κόσμου
μᾶς ἐχώρισαν, ὁ φῶς μου,
μᾶς ἐνώνει ραδιόν
τὸ Ταμεῖον τὸ κενόν.

Π.— Ἀμμ' τὸν εἶδες τὸν κομήτη ;
Φ.— Δὲν τὸν εἶδα, στραβομούτη.
Λένε πῶς τὸν εἶδαν ἄλλοι
μὲ τὰ μάτια, μὲ τὸ κιάλι.

πλὴν ἐγώ, βρὲ Περικλέτο, τίποτα δὲν εἶδ' ἀκόμη
καὶ θαρρῶ πῶς κοροϊδεύουν κουενέδες Ἀστρονόμοι.

Κοίμα, Περικλῆ, ποῦ ζούσα μ' ἔναν πόθο μέσ' στὴ σφαίρα
πῶς ἂν γίνῃ καμμιὰ μέρα
κάποια σύγκρουσις μεγάλη τοῦ κομήτη καὶ τῆς γῆς
θὰ τελείωνε γιὰ πάντα τέτοιος κόσμος ἐναγῆς.

Τώρα λένε, κασσιδιάρη,
πῶς κι' ἂν τύχῃ νὰ τρακάρῃ
ὁ τρανότερος κομήτης
κι' ὁ δικός μας ὁ πλανήτης,
τοῦτος ὁ ντουναῖς ὁ ψεύτης ὅπως εἶναι θ' ἀπομείνῃ
κι' ἴσως κατὰ μιὰ πεντάρα τὸ καρβέλι ν' ἀκριβήνῃ.

Νέο ξαφνικὸ μεγάλο
κι' ὁ κομήτης μάθε, τέρας,
πῶς δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο
παρὰ καθαρὸς ἀέρας,

και με λύπην μου μεγάλην' στους ανθρώπους αναγγέλλω
πώς' μπορεί νά τόν χωρέση και μικρού παιδιού καπέλο.

Π.—Πάει λοιπόν, τήν' χάσαμε και τούτη τήν ἐλπίδα,
τήν μόνη μας παρηγοριά' στῶν πόνων τήν κοιτίδα.

Κι' ἄς κλαίῃ κάθε δυστυχῆς
τοῦ κόσμου παροδίτης
τὴν συμφορὰν τῆς ἐποχῆς...
ἀέρας κι' ὁ κομήτης.

Φ.—
'Αέρας ἡ παρηγοριά,
καὶ τῶρ' ἀπλόνομαι βαρειά
βαστώντας τὸ μαρκοῦτσι μου.
Χίλιαι συγκρούσεις κι' ἂν γενοῦν,
χίλιοι κομήταις κι' ἂν φανοῦν,
τοὺς γράφω' στὸ παποῦτσι μου.

Καὶ πάλι τὸ κουφάρι μας θὰ σέρνωμε σὰν πρῶτα
λαλοῦντες γιὰ τὸ Σύνταγμα καὶ γιὰ τὰ καθεστῶτα.
Καὶ πάλι κόσμος γύρω μας οἰκτρὸς θὰ ταλανίζεται,
μὰ κύτταξε τὴν Θύελλα πῶς' στὰ νερά λικνίζεται.

Κι' ἐγὼ τὴν βλέπω νὰ σκιρτᾷ σὲ κύματ' ἀσημένια
καὶ φτύνω τόσων μας ἐχθρῶν καὶ μισελλήνων γενεῖα,
καὶ λέω' μπρὸς' στή θάλασσα τὴν πικροκυματοῦσα:
φέρε τὴν τέλος, φέρε τὴν κι' αὐτὴν τὴν Ναυκρατοῦσα,
γιὰ τοῦ Φαλήρου τὰ νερά πλώρη κι' αὐτὴ νὰ βάλῃ
καὶ νὰ τὴν βλέπουμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ περιγιάλι.

Ἔμαθα πῶς ἀνεκλήθη
μέσφ' τόσης καταιγίδος
καὶ τῆς Δράμας ὁ Δεσπότης.
Κι' ἰδοὺ φώναξαν τὰ πλήθη
τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς πατρίδος
λειτουργὸς καὶ στρατιώτης.

Πάει κι' ὁ Δεσπότης Δράμας,
κι' ἓνα μοναχὰ μᾶς μένει
νὰ τὸν βλέπουμε θλιμμένοι
καὶ νὰ λέμε: συμφορὰ μας.

Νάτος ὁ Μητροπολίτης... μὲ τὰ χέρια σηκωμένα
τοὺς ἀγῶνας εὐλογεῖ,
καὶ με μᾶτια βουρκωμένα
χαῖρε λέγ' ἡρώων γῆ.

Καὶ με τοῦτον τὸν παπᾶ κάθε φρόνημα' ψηλόνει,
κι' ἐγὼ βλέπω κάποιον χέρι
μὲ σταυρὸ καὶ με μαχαῖρι,
ποῦ τὸ γένος εὐλογεῖ καὶ τὸ κράτος φασκελόνει.

Καὶ νέον τραῦμα καίριον κι' ἀληθινὰ βαρὺ,
πλὴν μῆνυμα χαρμόσυνον ἄς μᾶς παρηγορή
πῶς ὁ Κορφιᾶτης ἄρχισε γεραῖς νὰ δείχνῃ πλάταις
κι' ἀφίνοντας τὴν Αἰδηψὸ πηγαίνει' στῆς Δουκάτες.

Χαῖρε φωνάζουνε, πτὶ Ντύκ, τρίς χαῖρε, Στρατηλάτα,
κι' αὐτὸς μετρᾷ, βρὲ Περικλῆ, μονάχος τί δουκάτα
τὸ κράτος γιὰ παραγγελιαῖς θὰ δώσῃ στοργυλὰ
καὶ λέει σὰν τὸν Σάβλοκ: καλὰ, πολὺ καλὰ.

Πῶς σκοτίζει τὸ μολό του,
καὶ τὸν Στεφανόπουλό του

μόνο πάλι τὸν ἀφίνει
νὰ μᾶς κἀνὴ παραινέσεις,
κι' ἐποπτῶν μακρὸς ἐκθέσεις
νὰ πετᾷ μὲς' στὸ κοφίνι.

Φεγγαράκι λατρευτό,
φέγγε μου νὰ περπατῶ,
νὰ πηγαίνω σὲ Σχολεῖα καὶ μὲς' στὰ γεράματα
καὶ νὰ λέω: συφορέλιε σ' ὅσους τρῶνε γράμματα.

Π.— Φεγγαράκι λατρευτό,
φέγγε μου νὰ περπατῶ,
καὶ τὰ φεγγαράτικα του νά' χῃ πάντα τὸ Κουβέρνο,
καὶ τὸν Φα σουλῆ νὰ δέρω
καὶ σὰν μένη' στὴν Ἀθήνα
καὶ σὰν εἶναι παρὰ θίνα.

Πρὸς τοὺς συμβούλους ἐπιστολὴ τοῦ Θεοτοκῆ τοῦ σεβνταλή.

'Στῆς Δουκάτες εὐρίσκομαι, φίλοι,
κι' ἂν κανέναν Βεζύρη σὺς στείλῃ
καμμιὰ νότα μὲ τόνο θρασυ
νὰ τοῦ' πῆτε μὲ χάρι: μερσί.

Τί' μπορῶ καὶ' στὸν Δράμας νὰ κάνω,
ἢ νὰ βάλω νερό' στὸ κρασί,
καὶ νὰ λέω' μπροστά' στὸν Σουλτάνο:
Πατισάχ, καὶ γιὰ τοῦτο μερσί.

'Ονειρεύομαι ἐδῶ' στῆς Δουκάτες
πῶς ἐμπρὸς μου κυλοῦν κολοσσοί,
μὲ κορμιὰ πῶς γεμίζουν ἡ στραταῖς
καὶ ξιφῆρης φωνάζω: τίς σύ;

Τῶν δασκάλων τσερβέλα συγχύζω
καὶ Παιδείας λυσοῦν μολοσσοί,
Ἐποπτῶν διατάγματα σχίζω
καὶ σ' ἐκείνους φωνάζω: τίς σύ;

Τοὺς ἐφέδρους μ' ἀσκήσεις ἐξαίρω
καὶ πολέμου μὲ φλέγουν πυρσοί,
μ' ἐρωτοῦν ψευτομάχαις ἂν ξέρω,
κι' ἀπαντῶ πῶς τῆς ξέρω φαρσί.

Μὲ σπαθὶ κοφτερό, γυμνωμένο,
μὲ τρουμπέτα' στὸν Ράλλη καρσί
ἀποχώρησι πάλι σημαίνω
καὶ γελώντας τοῦ λέω: τίς σύ;

Πέρνω δρόμο... ζυγοὺς θὰ τινάζω,
στηριχθῆτε σ' ἐμὲ σὰν κισσοί,
'στὸ Μαρόκο τραβῶ νὰ φωνάξω
τοῦ Χαφὶδ τοῦ Μουλᾶ: τίς σύ;

Ποῦ καὶ ποῦ μὲ καμμιὰν ὀπερέτα
— ἄχ! ποῖός ψεύτης τὸ κάντο μισεῖ! —
παραιτῶ τὴν βαρειά μπαγνονέτα
καὶ' στὴν Γκείσα λέω: τίς σύ;

Καλὸν εἶναι Στρατοὺς νὰ συνάζης,
μὰ καὶ τέρψις γιὰμὰ περισσῇ
'στὴν Μαυζέλ τὴν Νιτοὺς νὰ συχνάζης
καὶ' στὸν Ζῦπ νὰ ψελλίζης: τίς σύ;